

Emberek egy új élet küszöbén

Budapest, Nyugati pályaudvar, a háború 19. napján

Néhány héttel ezelőtt Európa, sőt az egész világ egy emberként rendült meg a hírtől: Oroszország megtámadta Ukrajnát. Fiatalként szinte felfoghatatlan az egész helyzet, hisz sokan közülünk csak történelemlétkönyvekben olvastunk háborúról. Eddig az emberek többsége úgy gondolta, hogy a 21. században ez már nem történhet meg, hisz a világ már túlhaladott azon, hogy a konfliktusokat fegyverrel oldják meg. Mindenki nagyot tévedett, aki ebben bízott. A háború kitörésének napján, február 24-én az iskolában is mindenki az eseményekről beszélt. Az alsóbb évfolyamosok éppen úgy, mint az idősebbek. Sőt, minden tanórán felmerült a téma és a tanárok is fontosnak tartották, hogy beszéljünk róla. Mindenki kíváncsi volt arra, hogy a többiek mit gondolnak a helyzetről, félnek-e és mindenekelőtt arra, hogy vajon mi is veszélyben vagyunk-e? Hamarosan már csak a háború hírei foglalkoztattak mindenkit. A hírportálok folyamatosan tudósítottak az eseményekről és a közösségi médiát is ellepték az ezzel kapcsolatos tudósítások. Az magyar emberek villámgyorsan összefogtak a háborús menekültek megsegítéséért, akik szinte azonnal özönlenni kezdtek országunkba. Úgy gondoltam, saját szememmel is látni szeretném, hogyan működik a segítségnyújtás. A legegyszerűbbnek az tűnt, ha egy budapesti pályaudvaron nézem meg, hogyan történik a menekültek fogadása.

Választásom a Nyugati pályaudvarra esett, ahová késő délután érkeztem meg. Már távolról látszott, hogy valami szokatlan történik az állomáson. Az egyik oldalbejárat előtt sátrakat állítottak fel, ahol ételt, italt osztogattak a menekülteknek. Ha nem ismertem volna a körülményeket, azt hihettem volna, hogy egy piacon járok. Csak az asztalok mögött most nem árusok álltak, hanem önkéntesek, akik nagy szeretettel fordultak az újonnan érkezők felé. Számomra az egész helyzet teljesen szürreális volt. Előjöttek bennem a nagyszüleim által mesélt háborús történetek, amelyekről sosem hittem volna, hogy még egyszer újra aktuálisak lehetnek. Felidéződtek bennem a történelemlétkönyvben olvasottak is. Mert hiába nem látszott az embereken, hogy honnan jöttek, mi elől menekültek, pontosan tudtam, hogy min mennek most keresztül. Pedig nem volt pánikhangulat, az emberek nyugodtak és türelmesek voltak. Szinte otthonosan mozogtak a felállított standok között. Az önkéntesek fáradhatatlanul intézkedtek. Az asztalok mögött hatalmas kupacokban ruhák és egyéb használati cikkek álltak. A mellényes segítők ásványvizet, szendvicset nyújtottak az embereknek, akik hálással fogadtak el mindent. A hangosbemondók több nyelven is tájékoztatták az érkezőket. Civilek, kézzel írt táblákkal a kezükben álldogáltak, így jelezve, hogy tudnak segíteni tolmácsolásban, szállásadásban. Ott voltak a készenléti rendőrség emberei és több szeretetszolgálat képviselői is. Jó volt látni, hogy mennyien próbálnak segíteni. Az érkezők örültek az adományoknak, nem látszott rajtuk félelem vagy kétségbeesés. A legtöbben egy külön buszhoz indultak, ami a Keleti pályaudvarra szállította őket. Mások kimerülten ültek a padkákon. Anyukák a gyerekekkel kézenfogva sétálgattak, mások sietve indultak az induló járművek felé.

Megrendítő volt látni, hogy ezek az emberek, akik néhány hete még a megszokott életüket élték, most a hazájukban dúló háború elől menekülnek és boldogulni próbálnak egy idegen országban. El sem tudtam képzelni, hogy a kisgyerekek hogyan élhetik ezt meg. Legtöbben közülük nem is értik, hogy mi történik velük. Csak azt látják, hogy el kellett hagyniuk otthonukat. Néhányan játékot szorongattak, mások kis táskát tartottak a kezükben, de mind szófogadóan követték szüleiket. Az járt a fejemben, hogy én, amikor elutazunk nyaralni, több napig pakolok, készülődök, tervezgetem az utat. Ehhez képest ezeknek az embereknek a lehető legrövidebb idő alatt el kellett indulniuk az otthonukból. Lehet, hogy mire vége lesz a háborúnak és visszatérnek hazájukba, nem is áll már a házuk.

Amikor az ember egy ilyet lát, akaratlanul is felötlik benne a gondolat, hogy mi lesz, ha egyszer ő kerül ilyen helyzetbe? Mi lesz, ha egyszer innen is menekülni kell? Ez a borzalom egy velünk szomszédos országban zajlik, így érthető az ember aggodalma. Pár száz kilométerre tőlünk, katonák harcolnak, fegyverekkel ontják ki egymás életét. Ezt még felfogni is nehéz, nemhogy átélni. Most mindenkiben felértékelődnek az olyan hétköznapi dolgok, mint a boltba járás, a barátokkal való találkozás vagy akár csak az, hogy nyugodtan járhatunk-kelhetünk az utcán. Nem volt könnyű az elmúlt két év a járvány miatt. Amikor végre abban kezdett bízni mindenki, hogy visszakapjuk a régi életünket, újabb borzalmak történnek. Akaratlanul is felmerül a kérdés: „Mi jöhet még?”.

A pályaudvaron tett látogatásom után még inkább átérzem a menekülő emberek sorsát. Más dolog a híradásokban látni őket és más mellettük állni és közvetlen közlőről szembesülni azzal, hogy tényleg egy szál csomaggal, kiszolgáltatva, a segítők jószándékában bízva érkeznek. Megrendítő élmény volt, főleg a kisgyerekek látványa. Ugyanakkor jó érzések is kavargtak bennem, hisz ilyen összefogással még sosem találkoztam korábban. Saját szememmel láthattam, hogy az adományok jó helyre kerülnek, rengetegen gondoskodnak arról, hogy a civilek hozzájárulásai eljussanak a rászorultakhoz.

Ezen a napon a menekült szó új értelmet nyert számomra. Már nem csak annyit jelent, hogy valaki elmenekült valahonnan, hanem azt, hogy egy ember megmenekült a haláltól. Megmenekült és új életet kezdhet egy másik országban. Hogy ez az új élet hol vár rá, nem csak mi nem tudjuk, hanem talán még ők maguk sem. Nem tudjuk, hogy azok az emberek, akik most hazánkba vetődtek, meddig maradnak. Megvárják, amíg biztonságban hazatérhetnek vagy már most tovább állnak, mert nem bíznak abban, hogy visszakaphatják még a régi életüket. A mi szempontunkból ez most mindegy is. Menedéket kell adnunk azoknak is, akik épp csak átutaznak Magyarországon, hisz biztos, hogy több kimerítő nap van már mögöttük. Ahhoz, hogy folytassák útjukat erőre van szükségük. Biztosan lesznek olyanok is, akik hazánkban maradnak ezért az is nagyon fontos, hogy az emberek segíteni akarása még sokáig kitartson.

A pályaudvaron látott emberek egy új élet küszöbén állnak. Akár azért, mert letelepednek egy számukra idegen országban, akár azért, mert a háború után visszatérnek a hazájukba, ahol már semmi sem lesz a régi.